

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/123/2020
Identifikačné číslo spisu: 2613212487
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2613212487.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ N. M., 2/ M. M., oboch bývajúcich v Š. XXX, zastúpených JUDr. Róbertom Šegedom, advokátom v Malackách, Záhorácka 1899/11A, proti žalovaným 1/ Y. M., bývajúcemu v Š. XXX, zastúpenému JUDr. Václavom Sosnom, advokátom v Skalici, Námestie slobody 2, 2/ K. A. C., bývajúcej v L., T. XXX, zastúpenej spoločnosťou Právne centrum s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 42, IČO: 36 698 873, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 7C/141/2013, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. mája 2020 sp. zn. 25Co/22/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. mája 2020 sp. zn. 25Co/22/2020 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Senica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. júna 2018 č. k. 7C/141/2013-273 určil, že žalobca 1/ je vlastníkom v podiele 1/2 a spolu so žalovanou 2/ (správne žalobkyňou 2/, pozn. dovolacieho súdu) sú bezpodieloví spoluvlastníci v podiele 1/2 nehnuteľností zapísaných Okresným úradom Senica, odbor katastrálnej mapy pre obec a k. ú. Š. na liste vlastníctva č. XXX ako parcely registra C evidované na katastrálnej mape ako parc. č. XXX/X zastavané plochy o výmere 1145 m², parc. č. XXX/X zastavané plochy o výmere 122 m², parc. č. XXX/X zastavané plochy o výmere 75 m² a ako stavba súp. č. XXX rodinný dom na parc. č. XXX/X. Žalobcom priznal náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobcovia ako predávajúci a oprávnení a žalovaní ako kupujúci a povinní uzatvorili 6. júna 2003 Kúpnu zmluvu a zmluvu o zriadení práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (ďalej len „kúpna zmluva“), predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva žalobcov k špecifikovaným nehnuteľnostiam na žalovaných, ktorí ich nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa článku III. kúpnej zmluvy dohodnutá kúpna cena vo výške 1.194.650,- Sk mala byť vyplatená kupujúcimi v prospech predávajúcich pri podpísaní tejto zmluvy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaní zaplataenie kúpnej ceny nepreukázali, preto žalobcovia dôvodne a včas od kúpnej zmluvy odstúpili. Súd prvej inštancie dôvodil, že zákonným predpokladom vzniku práva na platné odstúpenie od zmluvy v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho

zákonníka a judikátu R 42/1997 je výzva na zaplatenie s určením dodatočnej lehoty splnenia záväzku. V posudzovanom spore žalobcovia vyzvali žalovaných na zaplatenie kúpnej ceny výzvou zo 17. februára 2013 s určením dodatočnej lehoty 14 dní od doručenia výzvy, pričom výzva bola žalovanému 1/ doručená 17. februára 2013 a žalovanej 2/ 19. februára 2013. Trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na odstúpenie od zmluvy tak začala plynúť od 4. marca 2013, t. j. odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty na plnenie a uplynula 3. marca 2016. Žalobcovia písomné odstúpenie od zmluvy uplatnili voči žalovaným listom z 2. decembra 2013, pričom odstúpenie od zmluvy bolo žalovanému 1/ doručené 2. decembra 2013 a žalovanej 2/ 6. decembra 2013. Súd prvej inštancie tak skonštatoval, že odstúpenie od zmluvy bolo vykonané v rámci trojročnej premlčacej lehoty. Uzavrel tiež, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe, nakoľko inak by nedosiahli zmenu zápisu vlastníkov v katastri nehnuteľností. Keďže žalobcovia odstúpili od kúpnej zmluvy platne a včas, zaoberal sa otázkou, či žalovaní nenadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam titulom vydržania, nakoľko žalovaná 2/ uviedla, že ich užívali nerušene viac ako 10 rokov. S poukazom na konanie o rozvod manželstva žalovaných vedené pod sp. zn. 9P/4/2012 dospel k záveru, že žalovaní nemohli byť dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosť patrí, keď si museli byť vedomí toho, že kúpna cena zaplatená bezo zvyšku žalobcom ako predávajúcim nebola. Žalovaní nepreukázali splnenie všetkých zákonom požadovaných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Záverom súd prvej inštancie dodal, že jediným faktickým dôvodom odstúpenia od kúpnej zmluvy je pravdepodobne len tá skutočnosť, že žalovaní sa rozviedli a vedú spor o vyporiadanie BSM po rozvode manželstva, pričom do súpisu majetku zahrnuli aj sporné nehnuteľnosti. Napriek tomu žalovaní ničím nepreukázali, že kúpnu cenu v skutočnosti zaplatili, a preto odstúpenie žalobcov od kúpnej zmluvy bolo len vyústením toho, že žalovaní nespĺnili povinnosť, ku ktorej sa v kúpnej zmluve zaviazali. Žalovaná 2/ nepredložila dôkaz o tvrdenom vyplatení časti kúpnej ceny vo výške 334.441,- Sk, z čoho mala byť zaplatená daň z prevodu a prechodu nehnuteľnosti za žalobcov, nepreukázala ani údajné financovanie rekonštrukcie domu, jeho opravy či údržbu a zároveň údajné uhrádzanie poplatkov za energie a služby nie je možné považovať za zaplatenie kúpnej ceny.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej 2/ rozsudkom z 26. mája 2020 sp. zn. 25Co/22/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol (výrok I.) a žalovaným 1/, 2/ priznal voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). Za podstatné považoval posúdenie otázky, či právo žalobcov na odstúpenie od kúpnej zmluvy nebolo premlčané. Súd prvej inštancie sa s námietkou premlčania vznesenou žalovanou 2/ vysporiadal v bode 13. odôvodnenia rozsudku, avšak vôbec sa právne nezaoberal otázkou, či žalobcovia včas vyzvali žalovaných na dodatočné zaplatenie kúpnej ceny. Vzhľadom na to, že kúpna zmluva bola zmluvnými stranami podľa osvedčenia pravosti podpisov podpísaná 5. decembra 2003, je tento deň zároveň aj dňom splatnosti dohodnutej kúpnej ceny. S poukazom na § 46 ods. 1 a § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka nebola v konaní preukázaná písomná dohoda zmluvných strán o zmene doby splatnosti kúpnej ceny. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti nijako neriešil skutočnosť, či mohli žalobcovia výzvou až zo 17. februára 2013, t. j. po viac ako deviatich rokoch, žalovaných vyzvať na zaplatenie kúpnej ceny s určením dodatočnej lehoty na plnenie 14 dní od doručenia výzvy v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka a následne platne odstúpiť od kúpnej zmluvy. Otázkou premlčania nároku žalobcov na odstúpenie od kúpnej zmluvy posudzoval iba z hľadiska plynutia trojročnej premlčacej doby od márneho uplynutia lehoty na dodatočné plnenie po doručení výzvy na dodatočné plnenie kupujúcim do samotného vykonania práva na odstúpenie od zmluvy. V posudzovanom prípade kúpna zmluva neobsahovala osobitné ustanovenia o práve zmluvných strán od zmluvy odstúpiť, preto treba aplikovať § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak dlžník svoj dlh riadne a včas nespĺní, je v omeškaní; ak ho nespĺní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť. Odstúpením od zmluvy sa zmluva ruší od samého začiatku (ex tunc), obnovuje sa vlastnícke právo k veciam, ktoré si účastníci zmluvy pred odstúpením navzájom poskytli a ak strany podľa zmluvy už plnili, vyporiadajú sa medzi sebou podľa zásad o bezdôvodnom obohatení (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). Odvolací súd považoval za logické, že ak sa právo na zaplatenie kúpnej ceny premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, ktorá plynie odo dňa, ktorý nasleduje po dni splatnosti dlhu (v tomto prípade od 6. decembra 2003), premlčuje sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe aj právo veriteľa vyzvať dlžníka na dodatočné splnenie dlhu podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Inak by

došlo k absurdnej situácii, kedy márnym uplynutím trojročnej premlčacej doby od splatnosti kúpnej ceny by nárok veriteľa na zaplatenie kúpnej ceny bol síce premlčaný, avšak naďalej by mu patrilo právo na dodatočné vyzvanie dlžníka na zaplatenie s možnosťou následného odstúpenia od zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny. Odvolací súd tak súhlasil s názorom žalovanej 2/, že aj právo na určenie primeranej lehoty v zmysle § 517 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka treba považovať za majetkové právo, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. V súdnej veci veriteľa (predávajúci) vyzvali dlžníkov (kupujúcich) na dodatočné zaplatenie kúpnej ceny splatnej 5. decembra 2003 až výzvou zo 17. februára 2013, t. j. po deviatich rokoch a dvoch mesiacoch, kedy ich právo na zaplatenie kúpnej ceny bolo už premlčané. Ak by žalobcovia v trojročnej lehote od splatnosti kúpnej ceny, t. j. v období od 6. decembra 2003 do 6. decembra 2006 vyzvali žalovaných na dodatočné splnenie dlhu, mohli následne v ďalšej trojročnej premlčacej dobe po márnom uplynutí dodatočnej lehoty na plnenie odstúpiť od kúpnej zmluvy. Inými slovami, kúpna cena bola splatná 5. decembra 2003, výzva na zaplatenie kúpnej ceny je zo 17. februára 2013 a odstúpenie od zmluvy je z 2. decembra 2013, t. j. žalobcovia odstúpili od kúpnej zmluvy po deviatich rokoch a 11 mesiacoch po splatnosti kúpnej ceny. Námietačka premlčania práva žalobcov na odstúpenie od kúpnej zmluvy bola v danom spore dôvodná, a preto súd nemôže žalobcom premlčané právo priznať, resp. musí vychádzať z toho, že k zrušeniu kúpnej zmluvy odstúpením nedošlo. Odvolací súd dodal, že v danom spore možno analogicky použiť závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadrené v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/146/2008. Uzavrel, že odstúpenie od kúpnej zmluvy žalobcami po takmer desiatich rokoch predstavuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorému nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zmenil tak, že žalobu zamietol. O náhrade trov celého konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/, 2/ (ďalej aj ako dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietali, že k porušeniu ich práva na spravodlivý proces došlo okrem iného aj tým, že odvolací súd porušil svoju povinnosť byť viazaný a rozhodnúť na základe skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd bez toho, aby v súlade s § 383 a § 384 CSP dokazovanie zopakoval a doplnil, založil svoje rozhodnutie na inom, odlišnom skutkovom stave, aký bol zistený a ustálený súdom prvej inštancie, hoci ním bol odvolací súd pri svojom rozhodovaní viazaný. V tomto prípade prehodnotil skutkové okolnosti dôležité pre posudzovanie otázky premlčania a otázky uplatnenia alebo neuplatnenia práva v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň poukázali na to, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Čo sa týka námietky nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, v dovolaní nastolili niekoľko právnych otázok (bod. II./a dovolania), ktoré ešte neboli v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešené, pričom od nich záviselo rozhodnutie v súdnej veci. Vzhľadom na uvedené argumenty navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil.

4. Žalovaný 1/ sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Žalovaná 2/ navrhla dovolanie zamietnuť. Nesúhlasí s tvrdením dovolateľov, že každá právna otázka by mala byť riešená najvyšším súdom, a to najmä v prípadoch jednoduchého právneho posúdenia, akým je plynutie premlčacej lehoty. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považuje za dostatočné, pretože odpovedá na všetky relevantné otázky, ktoré boli potrebné pre posúdenie daného sporu. Nestotožnila sa s tvrdením dovolateľov, že by odvolací súd menil alebo doplňal skutkové okolnosti. Zmena rozhodnutia spočíva výlučne v právnom posúdení veci.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je prípustné i dôvodné, a preto treba rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Jednou z dovolacích námietok dovolateľov je to, že odvolací súd bez zopakovania, resp. doplnenia dokazovania a bez nariadenia pojednávania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol, pričom nedodrжал procesný postup podľa § 383 a § 384 CSP. Dovolací súd posúdil predmetnú námietku ako dôvodnú.

13. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP). Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP). Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

14. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že ak odvolací súd v rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie dôjde k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie zopakuje. Uvedená povinnosť odvolacieho súdu vyplýva z princípu priamosti, ktorý v tomto prípade znamená, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť. O nové hodnotenie dôkazov ide tam, kde má odvolací súd iný názor na spoľahlivosť dôkazného prostriedku. Zároveň, ak chce

odvolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, obligatórne musí byť nariadené odvolacie pojednávanie (Števíček, M., Fícová, S., Baricová, J., Mesiarkínová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1279, 1287).

15. Odvolací súd je ako riadny opravný súd súčasne aj skutkovým súdom. Úvahy odvolacieho súdu o správnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie sú však značne obmedzené, pretože v zásade je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. V prípade pochybností o jeho správnosti má možnosť dospieť k iným skutkovým záverom, ak tieto vyplývajú z poznatkov, ktoré odvolací súd získal tak, že opakovane vykonal súdom prvej inštancie alebo vykonal nové dôkazy. Podmienenie zmeny skutkových záverov ustálených súdom prvej inštancie opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva z požiadavky rešpektovať zásadu priamosti a ústnosti civilného konania, ktorá má pre odvolacie konanie rovnaký význam a následky, ako pre súd prvej inštancie. Zásada priamosti je dôležitá nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchýlenie sa od skutkových zistení súdu prvej inštancie. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je uvedená zásada oproti konaniu pred súdom prvej inštancie ešte sprísnená, pričom pre opakovanie dôkazov platia tie isté procesné postupy ako pri vykonávaní pôvodného dôkazu (rozhodnutie najvyššieho súdu z 26. septembra 2018 sp. zn. 4Cdo/98/2017).

16. Ak by sa odvolací súd odchýlil od skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez toho, aby rešpektoval povinnosť opakovania alebo doplnenia dokazovania, zasiahol by do ústavne zaručeného práva strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, do obsahu ktorého patrí aj to, že odvolací súd sa môže odchýliť od skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom len po doplnení alebo opakovaní dokazovania, ktorého výsledky opravnému súdu umožnia vlastné, prípadne aj odlišné hodnotenie dôkazov (por. napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 387/2010, II. ÚS 506/2013)

17. V posudzovanej veci dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Mal za to, že dovolatelia platne odstúpili od kúpnej zmluvy z dôvodu nezaplatenia kúpnej ceny žalovanými ani v dodatočne poskytnutej lehote na plnenie. Z uvedeného vyplýva, že dovolatelia v konaní pred súdom prvej inštancie uniesli dôkazné bremeno a preukázali opodstatnenosť uplatneného nároku. Súd prvej inštancie vychádzal z dôkazov vymenovaných v bode 4. rozsudku, a to z výsluchu právnych zástupcov, výsluchu žalovaných, písomných vyjadrení, kúpnej zmluvy, výpisu z LV č. XXX pre k. ú. Š., výzvy dovolateľov na zaplatenie zo 17. februára 2013, odpovede žalovanej 2/ na výzvu z 27. februára 2013, odstúpenia od zmluvy z 2. decembra 2013, odpovede žalovanej 2/ z 26. decembra 2013 a pripojených spisov súdu prvej inštancie sp. zn. 4C/128/2012 a sp. zn. 9P/4/2012. Odvolací súd však rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol. Je teda zrejmé, že dôkazy vykonané súdom prvej inštancie prehodnotil a na ich základe dospel k rozdielnym skutkovým a právnym záverom ako súd prvej inštancie.

18. Z obsahu spisu je nepochybné, že odvolací súd, hoci dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvej inštancie a jeho skutkové zistenia vyhodnotil inak, nenariadil vo veci pojednávanie a nevykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Odvolací súd tak pred vydaním konečného rozhodnutia postupoval v rozpore s § 383, § 384 ods. 1, § 385 ods. 1 CSP. Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19. So zreteľom na dôvodne namietanú vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia sa dovolací súd v súlade s jeho rozhodovacou praxou nezaoberal opodstatnenosťou ďalších dovolacích námietok.

20. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

21. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne znova o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.